

Bressol de pobre

MIQUEL COSTA I LLOBERA

Dins una casa de pagès,
per l'infantó que hi fa l'entrada,
han adobat el rústic bres
d'antiga fusta corcada.

La pobra mare, que es desviu
perquè el fillet més bé hi estiga,
com una aucella al fer son niu,
busques cercà per la garriga.

Mes, de quina herba les trià?
D'aritja, arreu tan espinosa,
i allò de molles servirà
baix d'una pell forta i llanosa.

La pell en doble de moltó,
matalasset de llana fina,
serà més blana a l'infantó
damunt l'aplec de tanta espina.

Ai!, aqueix bres, amable niu
fet per l'amor i la indignència,
un símbol és ben expressiu
de nostra sort en l'existència.

Rams de dolor que ocults estan
a l'innocent fan goig encara...
Oh!, i fer d'espines un niu blan:
vet aquí l'art d'un cor de mare!

COSTA I LLOBERA, Miquel (2004): *Poesia completa*. Pollença: El Gall Editor.